

Missa d'acció de gràcies a Montgai pels 10 nous beats fills de la Diòcesi

► Diumenge que ve dia 3 de novembre la nostra Diòcesi celebrarà una missa d'acció de gràcies a Montgai a les 5 de la tarda per la beatificació de 10 fills del Bisbat que van ser martiritzats a causa de la seva fe durant el període 1936-1939. Des del 13 d'octubre, l'Església d'Urgell compta amb 10

nous beats màrtirs, nascuts a la fe a la nostra Diòcesi i amb camins vocacionals i de servei diferents i enriquidors, entre ells un sacerdot diocesà, Mn. Pau Segalà, i nou religiosos. Són llums potents que ens indiquen el camí de la santedat: coneguem-los i estimem-los. Són de la nostra família diocesana i de l'Església universal: preguem-los en les nostres necessitats i honorem-los en les seves parròquies d'origen.

GLOSSA

La força que guareix

La malaltia irremeiable anava fent el seu curs. La senyora que la patia pertanyia a un equip de matrimonis cristians des de feia molts anys. El grup havia parlat de la mort en algunes ocasions: que era, en certa manera, una companya de la vida. La senyora demanà de rebre la unció dels malalts. El dia acordat, unes hores abans, ho comentà a una de les infermeres, que, encoratjant-la, li va ponderar la sort de poder-ho fer amb plena consciència i amb un clar desig que naixia de la seva fe.

És ben cert que la situació de malaltia fa experimentar la feblesa i limitació de la vida. Pot comportar angouxa, tristesa, desesperació i, fins i tot, rebel·lió davant la possibilitat o la proximitat de la mort. També és una ocasió per refermar la confiança en Déu, per acceptar la realitat amb lucidesa i per tornar o retornar confiadament a Ell, sentint-se fill de la seva misericòrdia. Pot esdevenir, per tant, un veritable camí de conversió. L'Església, en aquest sagrament de la unció, encomana la persona malalta, i la pregària al Senyor la posa en les seves mans acceptant que es faci la seva voluntat. El sagrament reconforta els malalts; prepara, si és el cas, per al pas definitiu, tot enfortint els darrers moments de la vida. Sempre és llavor de vida eterna. Crist mostrarà sempre una compas-

sió i una atenció especial pels malalts: «Perquè sortia d'Ell una força que guaria tothom» (Lc 6,19). En el sagrament, aquest poder salvador continua actuant. Perquè el sagrament no és només la pregària, la Paraula, les paraules, la presència del sacerdot, de la família... És això, tot això, i molt més; i cadascun dels elements, en comunió amb els altres, fa viure Déu mateix i conforta la persona malalta.

La celebració del sagrament de la unció, senzilla i alhora intensa, fou a l'habitació de l'hospital. Els assistents, familiars directes, respongueren a les invocacions; la persona malalta resà el pàrenostre amb serenitat i fermesa. Va ser un pàrenostre comunitari. Dies després, demanà de parlar amb el sacerdot i va rebre el sagrament del perdó i l'eucaristia. Era conscient del curs de la seva malaltia, que estava fent els darrers trams de la ruta; i, malgrat els moments de temences i de dubtes humans, se sabia en mans de Déu i confiava en la seva misericòrdia. Reconfortada, vivia amb una pau que pacificava la família i els amics que la visitaven. Se sentia estimada i així ho deia, agraint les visites i preguntant-se per què l'estimaven tant les persones. Quinze dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Honorem els beats màrtirs d'Urgell (i III)

Deu foren els màrtirs de la persecució religiosa durant el segle xx beatificats el passat dia 13 a Tarragona i que eren fills del nostre Bisbat. Els acabem avui de presentar perquè els estimem molt, valorem i imitem el seu testimoniatge de fe i de reconciliació, i els tinguem per intercessors nostres davant de Déu.

El Gmà. SEBASTIÀ BALSELLS i TONIJUAN, C.M.F. religiós claretià, nascut a La Fuliola, el 3 de desembre de 1885 i martiritzat camí de Tàrrrega el 15 d'agost de 1936. Professà com a germà coadjutor a Vic el 1902. Exercí a les escoles claretianes de Cervera, la Selva del Camp i Xàtiva, i arreu fou un mestre d'escola molt apreciat perquè era molt alegre, espiritual, pacient, laboriós i de bon caràcter. Molt devot de Maria. En esclatar la persecució es refugià al seu poble natal, on no deixava mai de resar el Rosari, i amb el Rosari a la mà va fer el camí del martiri. El dia 15 d'agost de 1936, a les tres de la matinada, vuit milicians trucaren amb fúria a la porta de casa i el feren pujar en un cotxe dient que el portarien al Comitè de Tàrrrega. El Gmà. Sebastià pujà al cotxe i començà a desgranar el Rosari: «*Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres... ara i en l'hora de la nostra mort*». Camí de Tàrrrega, baixaren tots del cotxe, el lligaren a un arbre i l'afusellaren. Després cremaren el cos.

El Gmà. LEONCI JOAQUIM (JOAQUIM) PALLEROLA i FEU, F.S.C. germà de les Escoles Cristianes, nascut a La Seu d'Urgell el 2 de juliol de 1892 i martiritzat a Vinyols (Tarragona) el dia 1 de setembre de 1936. Ingressà al Noviciat Menor de Les (Vall d'Aran) el 1906. El 19 d'agost de 1907 professà com a religiós. El 1914 va ser cridat al servei militar i fou destinat a Manresa, mantenint la vinculació amb la comunitat de germans. Volien que es quedés com a militar, però ell tornà a la Congregació i el 1920 va fer la seva professió perpètua a Mollerussa. Participà en una fundació a Oliana i posteriorment passà a La Seu d'Urgell. L'any 1934 va ser traslladat a Barcelona com a promotor vocacional, en el moment en què les cases del Districte de Tolosa s'afegien a la província barcelonina. No gaudia de bona salut, ja que estava afectat per un reumatisme greu que li impedia caminar. No s'havia recuperat encara, quan esclatà la persecució religiosa. Fou detingut i després assassinat a Vinyols l'1 de setembre de 1936. Les seves restes reposen a Sant Martí de Sesgueioles.

El Gmà. AQUIL·LÍ (BALDOMER) BARÓ i RIERA, F.M.S. germà marista, nascut a Tiurana, el 29 de setembre de 1903 i martiritzat a Les Avellanès. El 30 de setembre de 1903, és batejat a l'església parroquial de Sant Pere de Tiurana. A l'edat de 13 anys ingressà al Seminari de Vic. Després de 2 anys entrà al noviciat marista de Les Avellanès on professà el 8 de setembre de l'any 1920. L'any següent és destinat com a professor al Seminari de Vic. L'any 1925, professà solemnement. L'any 1933 fou destinat com a professor dels novicis a Les Avellanès, on el va sorprendre la guerra i posteriorment va ser assassinat el 3 de setembre de l'any 1936. Un dels testimonis que es van recollir dels qui havien conegut el germà Aquil·lí diu d'ell: «Tot i ser el sotsdirector de formands, i en èpoques, director, era freqüent veure'l col·laborant en els oficis més baixos. Predicava amb l'exemple, en comptes de parlar i d'exigir.»

«*Pretiosa in conspectu Domini/mors sanctorum eius*», «preciosa és als ulls del Senyor, la mort dels seus sants!»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

M. ASSUMPCIÓ PIFARRÉ

Monestir mil·lenari

El Monestir de St. Daniel de Girona (www.santdaniel.com), que està format per una petita comunitat de monges benedictines, compleix mil anys. Paradoxalment, aquest mil·lenari està *rejuvenint* la comunitat, perquè viuen, com afirma la priora, M. Assumpció Pifarré, «amb molta il·lusió, energia i responsabilitat aquesta celebració».

Què signifiquen aquests mil anys?

Per a la ciutat, per al bisbat i per a Catalunya signifiquen una redescoberta de la seva història. Donar a conèixer la contribució del monestir a la construcció de la ciutat i del país tal com el coneixem avui és un dels nostres objectius. La comunitat viu el mil·lenari amb la gran responsabilitat de ser successores de totes les monges que al llarg de mil anys han aixecat i han tingut cura del Monestir. I, sobretot, amb el gran repte de mantenir ferm, viu i actual el testimoni de fe benedictí després de tants segles.

Com viuen la fe?

La fe en Crist la vivim intensament. El mateix mil·lenari és una materialització d'aquest misteri. Com és que nosaltres, aquesta comunitat relativament petita actual, som aquí, avui, celebrant mil anys? El nostre dia a dia és d'una gran senzillesa. Estimem i ens sentim estimades. Preguem i treballem.

Com ensenyar que la fe no és autèntica si hom no se sap estimat pel Creador?

Amb el nostre propi testimoni. Qui s'apropi al Monestir serà acollit com el Crist, podrà veure i viure la senzillesa i la profunditat de les nostres vides. L'hostatgeria, l'acollida benedictina —aquest precepte benedictí— crec que pot ser una porta a la descoberta de la universalitat de l'amor del Creador.

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

La paràbola del fariseu i el publicà

El fariseu es pot gloriar d'un bagatge considerable de virtuts; només explica coses d'ell mateix i creu que, en lloar-se ell mateix, així lloa també Déu. El publicà coneix els seus pecats, sap que no es pot gloriar davant de Déu i, tot tenint-se per culpable, demana que Déu li doni la seva gràcia. Potser vol dir això que l'un representa l'ètica i l'altre la gràcia sense ètica, o la gràcia contra l'ètica?

De fet, no es tracta de la qüestió: ètica, sí o no, sinó de dues maneres de presentar-se davant Déu i davant un mateix. El fariseu, en realitat, no mira Déu, sinó només es mira ell mateix; pròpiament no necessita Déu per a res, perquè ell ja ho fa tot bé. Aquí no hi cap relació amb Déu. Déu és aquí superflu, el propi esforç ja basta. L'home es justifica ell mateix.

El publicà, en canvi, es veu ell mateix des de Déu. Ha mirat Déu i en Déu s'ha vist ell mateix. I així sap que necessita Déu i que viu de la seva bondat, una bondat que no està a la seva disposició i que no pot aconseguir pel propi esforç. Sap que necessita misericòrdia i, d'aquesta manera, de la misericòrdia de Déu aprendrà a ser misericordiós amb els altres i a fer-se així semblant a Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Tendré tiempo para mi hijo?

Qué dilema para muchos padres y madres! Si hay que volver al trabajo, ¿dónde dejo al niño? ¿Guardería, abuelos, canguro...? Dependerá de las características del niño y de las posibilidades que tengan los padres más a mano.

Lo importante es que el tiempo que pueda dedicar a su retoño sea de calidad. En estos primeros años de la vida del niño, no importa tanto la cantidad de tiempo de dedicación, como la calidad de este tiempo. La madre, que cuando retoma al trabajo se siente culpable, que esté tranquila: el tiempo que dedica a trabajar no perjudica al niño, siempre y cuando le pueda dedicar unos mínimos servicios que podrían ser estos:

Quando regrese a casa dedíquese totalmente al niño durante unos 15 o 20 minutos. Los hijos se adaptan con facilidad a los ritmos maternos si son lo bastante regulares, es decir, con pocos imprevistos. Los niños tienen una especie de *reloj psíquico* que les hace prever los acontecimientos que han de suceder, la hora de la llegada de la madre... Conviene que esta realice los cuidados diarios programados. Además, a partir de los dos años de edad, el hijo debe conocer el lugar de trabajo de la madre, y luego también el del padre: esto ayuda a compensar el vacío provocado por la lejanía física, y así saben que, cuando los padres no están en casa para atenderlos personalmente, es que están ganando el sustento para mantener la familia.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El cos lluminós de Jesús ressuscitat

Gaudí afina molt quan escull els símbols a la Sagrada Família. La resurrecció de Jesús, simbolitzada a la façana del naixement per l'ou i la corona, a la façana de la Passió se significa pel sepulcre buit damunt del qual seu l'àngel que anuncia a les dones la resurrecció, i pel vitrall del fons, que representa el cos lluminós de Jesús ressuscitat, visible tan sols des de

dins de la basílica. La resurrecció només és del tot comprensible des de la fe, gràcies a la intel·ligència espiritual.

Gaudí ha deixat de banda el tema de les aparicions de Jesús ressuscitat i ha preferit insistir en l'anunci de la resurrecció als vius (les dones que han anat al sepulcre) i als morts (els sants que puguen de l'hades o *sheol*, del realme de la mort). Tots convergeixen cap a la llum de la resurrecció: «Crist va morir i va tornar a la vida per ser senyor de morts i de vius» (*Rm 14,9*).

La mort i la resurrecció de Jesús com a obra redemptora, com a únic misteri pasqual, s'aprecia en el títol de la creu: «Iesus Nazareus, Rex Iudeorum» («Jesús de Natzaret, rei dels jueus»). D'aquesta manera, Gaudí, seguint la millor teologia cristiana, fa visible el lligam estret que hi ha entre la mort i la resurrecció de Jesús.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 28. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.
- 29. ■ Dimarts** [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.
- 30. ■ Dimecres** [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.
- 31. ■ Dijous** [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.
- 1. □ † Divendres** [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.
- 2. ■ Dissabte** [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.
- 3. ■ (□ Urgell) † Diumenge vinent**, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10] Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

DIUMENGE XXX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Deayuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor hace justicia, y en él no hay acepción de personas. No se deja influir por nadie en perjuicio del pobre, y escucha la súplica del oprimido. No menosprecia la súplica del huérfano ni el lamento insistente de las viudas. El Señor recibe benévolutamente a los que le honran; el clamor de estos hombres llega al cielo; el grito de auxilio de los desvalidos penetra más allá de las nubes y ellos no se consuelan hasta que el Altísimo no intervenga para hacer justicia a favor de los inocentes. El Señor no se entretendrá, no tardará en hacer justicia a favor de ellos.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

El fariseu i el publicà. Pintura de l'escola alemanya (s. xvi)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta del apòstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe.

Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió. Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola:

«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Sóc un pecador

Diumenge passat Jesús ens ensenyava que hem de pregar sempre i amb confiança. L'ensenyament sobre la pregària continua en l'evangeli d'avui. De fet, per mitjà d'una paràbola ens contraposa la pregària de dos personatges típics de la societat jueva del temps de Jesús.

Els fariseus eren un moviment dins de la societat jueva d'aleshores. Es distingien pel seu interès d'adaptar les normes antigues de la Torà a la situació social d'aleshores i fer possible que, fins i tot en els detalls, tots poguessin viure d'acord amb la voluntat de Déu expressada en la Llei de Moisès segles enrere. També impul-

saven un moviment de santedat entre les classes populars. Els publicans constituïen un col·lectiu en l'imperi romà. Per aquest nom ens referim a les persones que aportaven el seu capital personal per tal d'avançar el pagament dels impostos que les autoritats romanes assignaven a una determinada demarcació. Ells avançaven els diners als romans i després els cobraven a la gent d'aquella demarcació amb interessos, moltes vegades abusius. Eren considerats pecadors per la manca d'escrúpols amb què actuaven.

En la seva paràbola Jesús imagina que coincideixen en el temple un fariseu i un publicà. El fariseu cerca de viure honestament i d'acord amb la normativa de la Llei de Moisès, però acaba con-

siderant-se superior a tots els altres, que no viuen de la mateixa manera, i preferit de Déu. El publicà, en canvi, reconeix la seva mala actuació: se sap pecador. Va al temple no a presumir de la seva justícia, sinó a demanar la compassió de Déu. I Déu, que veu els cors, sap que el publicà està més a prop d'ell que no pas el fariseu.

El que ens apropa a Déu no són els mèrits adquirits —som servents sense cap mèrit, ens convidava a reconèixer l'evangeli fa uns diumenges—, sinó el reconeixement de la pròpia pobresa i la necessitat que tenim de Déu i del seu perdó. Vet aquí un model de pregària cristiana que assoleix el que busca: tornar perdonat a casa.

Jordi Latorre, SDB

Visita pastoral a La Portella

El 22 de setembre l'Arquebisbe Joan-Enric realitzà la visita pastoral a la parròquia de Sant Pere de La Portella coincidint amb la festa gran del Sant Crist del Bon Consol.

Mons. Joan-Enric fou rebut pel rector, Mn. Alfons Velásquez, per l'Excm. Sr. Joan Reñé, President de la Diputació de Lleida i per l'II-Im. Sr. Alcalde de La Portella, Sr. Miquel Carles Català, amb els sacerdots Mn. Josep M. Tarragó, anterior rector, i Mn. Ramon Clua que col·labora a Albesa. Junts visitaren les obres de restauració externa del temple que ja foren inaugurades per l'anterior Ajuntament i que en la present legislatura han pogut ser completades i ampliades.

L'Eucaristia fou solemnitzada per la coral parroquial de La Portella.

Homenatge de Ribes de Freser a Mn. Melcior Querol

A Ribes de Freser, per iniciativa dels parroquians, s'ha fet un homenatge a Mn. Melcior Querol amb motiu dels vint-i-cinc anys de la seva presència com a rector a la Vall de Ribes.

L'acte a l'Ajuntament, fou presidit per l'Alcalde de Ribes, Marc Prat, i amb la presència de la Consellera del Departament d'Ensenyament del Govern de la Generalitat, Irene Rigau, molt vinculada a la vila.

Urgell també participa en la beatificació de 522 màrtirs, 10 d'Urgell, a Tarragona

Urgell va participar el diumenge 13 d'octubre, amb un nodrit grup de pelegrins, a la cerimònia de beatificació de 522 màrtirs, a Tarragona. L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, també hi va ser present, juntament amb el Vicari General Mn. Ignasi Navarri i el Secretari General, Mn. David Codina, i nombrosos sacerdots de la diòcesi, que acompanyaven el grup de fidels que es van desplaçar fins a Tarragona a primera hora del matí.

El dia assolellat va fer lluir la cerimònia en la qual van ser beatificats 10 fills de la diòcesi d'Urgell. Són: Mn. Pau Segalà, prevere diocesà d'Urgell que era Ecònom de Mont-roig (Els Plans de Sió) en sofrir el martiri, i el seu germà el P. Francesc de l'Assumpció Segalà, carmelita, que foren afusellats junts al cementiri de Lleida; el P. Ramon Oromí, fill de la Sagrada Família; el P. Antoni Carmaniu, paül; el germà Sebastià Balcells, claretia; els PP. Robert Grau, Joan Roca i Raimon Lladós, monjos de Montserrat; el germà Leonci Joaquim Pallerola, de les Escoles Cristianes; i el germà marista Aquil·lí (Baldomer) Baró.

El dia 3 de novembre, a les 17 h, tindrà lloc l'acció de gràcies diocesana per aquests nous intercessors; a la Parròquia de Montgai, d'on eren fills dos dels nous beats: Mn. Pau Segalà i el P. Francesc Segalà.

Trobada de catequistes

Prop d'un centenar de catequistes d'arreu del Bisbat es van trobar el 21 de setembre a la Residència de la Sagrada Família a La Seu d'Urgell per participar en la Jornada Diocesana de Catequistes, amb què tradicionalment comença el curs de la Delegació de Catequesi, i que enguany ha estat preparada «pensant més en el saber fer del catequista», tal com assenyala el Vicari episcopal per a l'acció pastoral i Delegat diocesà de Catequesi, Mn. Antoni Elvira.

Mn. Elvira féu la salutació i conduí la pregària inicial de la trobada. L'Arquebisbe Joan-Enric va agrair als participants la seva presència, la qual indica, va dir, «una actitud de fe». Mons. Vives va alertar sobre la temptació «d'anar sol» que de vegades sentim: ben al contrari, cal tenir sempre la inquietud i la predisposició per a escoltar l'altre, perquè «tots junts sempre podem aprendre alguna cosa nova; cal estar oberts sempre a la novetat de Déu».

L'arquebisbe va recordar les paraules de Benet XVI: «La fe és un esdeveniment, una trobada personal amb Crist». És per això que «volem perseverar anunciant Jesucrist, perquè sabem que és el millor que li pot passar als nois i noies de les nostres parròquies, i aquest anunci l'hem de fer des del convenciment que allò de què els parlem els serà de profit en un moment o altre de la seva vida». Els catequistes van treballar en tres tallers per tractar diferents qüestions relacionades amb la manera de preparar i desenvolupar les sessions de catequesi. Un dels tallers, centrat en la pregària, va ser impartit per Mn. Ramon Balagué; un altre, impartit per Mn. Elvira, es va centrar en l'ús de la música i el cant a la catequesi; i el tercer va anar a càrrec de Toni Matas, cofundador de l'editorial BCN Multimèdia, que va parlar de com utilitzar els mitjans audiovisuals i els còmics a la catequesi.

Vespres solemnes a la Catedral de Tarragona abans de la beatificació

La Catedral de Tarragona va acollir el dissabte dia 12 d'octubre, al vespre una cerimònia solemne, presidida per l'Arquebisbe primat de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, prèvia a la gran cerimònia de beatificació de 522 màrtirs el diumenge. Hi van assistir l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, juntament amb la resta de bisbes i autoritats.

Mons. Pujol va iniciar la seva homilia assenyalant que: «El diumenge resplendeix més que no pas els altres dies, però aquest diumenge la glòria del Senyor resplendeix d'una manera especial en els seus màrtirs. Ells ennobleixen les santes Esglésies del Senyor. Els màrtirs manifesten el poder de la gràcia del Senyor i la presència de l'Esperit Sant, ja que ningú no pot dir que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant» (cf. 1Co 12,3).

Inici de curs a les Escoles Catòliques

El dia 25 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir una joiosa Eucaristia a la Basílica de la Mare de Déu de Valldelfors de Tremp, per iniciar el curs de l'Escola catòlica «Maria Immaculada» de les RR. Claretianes de Tremp, la primera fundada a Espanya per la M. M.ª Antònia París. Hi eren tots els alumnes amb el claustre de professors i algunes famílies, així com el Rector i el Vicari de la Parròquia, Mn. Joan A. Mateo i Mn. Emili Villegas. Els infants i joves que omplen tot el temple parroquial van oferir diverses ofrenes simbòliques, i van participar amb els seus instruments musicals.

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

Encontre amb la classe dirigent del Brasil. Teatre municipal de Rio de Janeiro (27/07/2013)

«**M**emòria del passat i utopia cap al futur es troben en el present que no és una conjuntura sense història i sense promesa, sinó un moment en el temps, un desafiament per a recollir saviesa i saber projectar-la.

Qui té un paper de responsabilitat en una nació està cridat a afrontar el futur «amb la mirada tranquil·la de qui sap veure la veritat», com deia el pensador brasiler Alceu Amoroso Lima («Nosso tempo», a *A vida sobrenatural eo mundo modern*, Rio de Janeiro 1956, 106). Voldria compartir amb vostès tres aspectes d'aquesta mirada calma, serena i sà-

via: primer, l'originalitat d'una tradició cultural, segon, la responsabilitat solidària per construir el futur i, tercer, el diàleg constructiu per afrontar el present.

En primer lloc, és de justícia valorar l'originalitat dinàmica que caracteritza la cultura brasilera, amb la seva extraordinària capacitat per integrar elements diversos. El comú sentir d'un poble, les bases del seu pensament i de la seva creativitat, els principis bàsics de la seva vida, els criteris de judici sobre les prioritats, les normes d'actuació, es fusionen i creixen en una visió integral de la persona humana.

Aquesta visió de l'home i de la vida característica del poble brasiler ha rebut també la saba de l'Evangeli, la fe en Jesucrist, l'amor de Déu i la frater-

nitat amb el pròisme. La riquesa d'aquesta saba pot fecundar un procés cultural fidel a la identitat brasilera i alhora un procés constructor d'un futur millor per a tots.

Un procés que fa créixer la humanització integral i la cultura de la trobada i de la relació, aquesta és la manera cristiana de promoure el bé comú, l'alegria de viure. I aquí convergeixen la fe i la raó, la dimensió religiosa amb els diferents aspectes de la cultura humana: l'art, la ciència, el treball, la literatura...

El cristianisme combina transcendència i encarnació, per la capacitat de revitalitzar sempre el pensament i la vida davant l'amenaça de frustració i desencant que poden envair el cor i propagar pels carrers.»